

(Vervolg van bijlage blz. 2).

Rubens schildert de heilige Frans; het is echter niet de heilige Frans, maar slechts een min of meer goed gelijkend beeld van hem. Ditzelfde niet begrepen, tusschen het oorspronkelijke en de afbeelding niet onderscheiden, de Rubens en zijn capucijnen met elkaar verwisseld te hebben - dat is het lijden van de oude verprieesterde zielkunde.

Beelden maken is het handwerk van de menschenziel. Toch gaat zij niet heelemaal daarin op. Zij heeft ook nog andere huise-lijkheden op te knappen. Zij ontvangt indrukken en brengt gewaarwordingen voort. Zij is een rijk wezen en bezit vele eigenschappen. Wij zullen echter ons ditmaal slechts aan het eene houden, aan de kunst, "voorstellingen" te geven.

Wij hebben gezien, dat voorstellingen beelden zijn, die nu een slecht, dan weer beter zijn "uitgevallen"; afhankelijk daarvan is het product van de menschenziel nu eens een wazig, verward, dan weer een helder, duidelijk begrip.

Voorstellingen en begrippen verhouden zich als slechte en goede beelden. De ziel is intelligent, en het maken van intelligente beelden is een ware kunst.

Onze leerling in de zielkunde heeft in het eerste uur reeds voldoende van deze wetenschap geleerd, als hij alleen wil vasthouden, dat de ziel een door de ervaring gegeven kracht is, evenals andere krachten, en zich van deze onderscheidt als een kunstenaar; die het verstaat, intelligente beelden te schilderen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Achtste Jaargang No 12.
November 1935 No 1.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens diepere ontvriesting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

K L A S S E S T R I J D   I N   O O R L O G S T I J D .

De 2de wereldoorlog is onvermijdelijk.

De 1ste wereldoorlog was een gevolg van de opkomst van het duit-sche imperialisme, dat de machtspositie's van Engeland en Frankrijk ernstig begon te bedreigen. De duitse zwaarindustrie, moderner uitgerust dan de engelse, was een gevaarlijke concurrent op de wereldmarkt. En daar-naast bedreigde het duitse imperialisme het engelse en het franse door de strijd om de grondstofgebieden. Het duitse kapitaal zoekt daarom expansie in Noord-Afrika (panthersprong), en in de richting van het Nabije Oosten en Indië (Bagdadspoorweg, Balkanpolitiek, annexatie van Bosnië en Herze-govina door Oostenrijk enz. enz.). Het is bekend, hoe deze toestand ten slotte, na de voorbereidende Balkanoorlogen, een wereldoorlog tot gevolg had.

Ook nu doen zich weer soortgelijke verschijnselen voor. Dat kan ook niet anders, want het is onvermijdelijk, dat naast de oude imperialis-tische machten steeds weer nieuwe op komen dagen, die hen van hun plaats onder de zon willen verdringen. Dat is onvermijdelijk, omdat de ontwikkeling der productiekrachten onvermijdelijk is. Nu de Aziatische landen in de kring van het wereldkapitalisme getrokken zijn, begint men ook daar de tech-niek toe te passen, zocals die reeds in de oude landen bestond. Maar deze "jonge" landen groeien daarmee tot enorme economische, politieke, en mili-taire macht, die "hun" deel van de afzetmarkten en grondstofgebieden der wereld opelschen. Het opkomen van nieuwen, imperialistische machten is dus onvermijdelijk, omdat de ontwikkeling der productiekrachten onvermijdelijk is.

Japan, dat niet voor niets dikwijls het Duitschland van....het Oosten genoemd wordt, herrinert op zeer vele punten aan de positie van Duitschland voor 1914. Daarbij dient dan nog in het oog gevat te worden, dat de binnenlandsche toestanden in Japan daar een nog veel scherper uit-buiting der onderliggende klassen mogelijk maken, waardoor het voor het Amerikaansche en Engelsche imperialisme een nog veel gevaarlijker concou-rent wordt. (vergelijk: " Grondslagen van het Japansche Imperialisme", P.I.C. No 2, " 35.).

Het is dan ook geen wonder, dat Japan expansie zoekt in China, terwijl het de overige " omstreken", Brits- en Hollands-Indië, Australië enz. steeds meer economisch gaat beheerschen.

Dat daardoor speciaal het engelse imperialisme in zijn hartader wordt getroffen, behoeft geen betoog en het is zodoende een algemeen verbreide opvatting, dat de gebeurtenissen in Oost-Azië ALGEMEEN ALS HET VOORSPEL VAN EEN NIEUWE WERELDOORLOG worden beschouwd.

De opkomst van Rusland verscherpt de situatie nog meer. Ook Rusland zoekt expansie in China (Sovjet-China, opstanden in Turkestan, conflict omtrent de Oosterspoorweg in 1929). Daarbij maakt men handig gebruik van de diepgaande ontreding, die het grote Chinese rijk uiteen dreigt te doen vallen. De voortdurende opstanden zijn niet de vrucht van "bolsjewistische agitatie", maar van de ellende, waarvan Rusland heel handig gebruik weet te maken, om zijn invloedssfeer te vergroten.

De grote strijd om een nieuwe verdeling der wereld kan ieder ogenblik ontbranden en daarom zijn alle landen zich in koortsachtig tempo aan het bewapenen. Wanneer de grote strijd inzet, is zeer waarschijnlijk een kwestie van niet al te lange tijd. Daarbij is echter te bedenken, dat de strijd waarschijnlijk niet direct als "wereldoorlog" wordt ingezet, maar dat hij zijn uitgangspunt vindt een conflict tussen twee staten neemt, waarbij echter telkens meer landen er bij betrokken worden. Daarom is in de tegenwoordige tijd ieder wapend conflict tussen twee landen in werkelijkheid een voorpostengevecht van de 2de wereldoorlog.

De geestelijke voorbereiding van de 2de wereldoorlog.

Alle landen zijn nuidus bezig zich in koortsachtige haast te bewapenen. Maar daarbij gaat het niet alleen om het vervaardigen van tanks, gifgassen, bommen, enz. Van groter belang nog is DE GEESTELIJKE VOORBEREIDING VAN DE OORLOG, om de arbeidersmassa's gewillig, zelfs met geestdrift aan de komende oorlog te doen deelnemen. Een onwillige arbeidersbevolking komt onder de druk van de oorlog gemakkelijk tot verzet, tot stakingen in het "achterland", waardoor de oorlogvoering bemoeilijkt wordt. Het technische militaire apparaat moge nog zo volmaakt zijn uitgerust, het kan alleen functioneren, wanneer de hele bevolking zich in het bedrijfsleven bij dat apparaat laat inschakelen. Het komt er daarom voor de kapitalisten in de eerste plaats op aan, deze massa's GEESTELIJK bij het oorlogsfront in te rijen. Door een systematische propaganda van de pers moeten de arbeidersmassa's dusdanig bewerkt worden, dat deze het idee hebben, dat ze niet voor de belangen van de kapitalisten, maar voor hun EIGEN BELANGEN in de strijd gaan.

Deze geestelijke voorbereiding is natuurlijk niet te krijgen, als de kapitalisten eenvoudig zeggen, dat het om een nieuwe verdeling van de afzetmarkten en grondstofgebieden gaat. De arbeidersmassa's worden daarom opgeroepen, om "hun eigen cultuur" te verdedigen. Zo ging het in 1914 ook. Toen gingen de Duitse arbeiders de oorlog in om het barbaarse Czarendom met zijn kozakkenbenden te vernietigen; de Franse arbeiders het pruisische geweldregime van de Duitse keizer ten val te brengen; de Amerikaanse en de Engelse arbeiders streden om de wereld met de democratie gelukkig te maken.

En nu? Nu gebeurt precies hetzelfde.

De hopeloze economische toestand in Midden-Europa leidde daar tot een samentrekking van alle nationale krachten, opdat de monopolie-kapitalisten de strijd om een nieuwe verdeling der wereld kunnen aanbinden.

Daarom nemen de Midden-Europese landen de fascistische regeringsvorm aan. De opheffing van de democratische regeringsvorm in deze landen leverde niet al te veel moeilijkheden op, omdat de democratie nog niet zo lang bestond. De democratie was niet diep in de massa's verankerd. De Midden-Europese landen hadden geen jarenlange democratische tradities. Hier in West-Europa wijst men er voortdurend op, dat het fascisme oorlogszuchtig is. Dat is inderdaad zoo. Maar dan in deze zin, dat de grootkapitalisten van Midden-Europa hun deel van de wereld opeisen, die echter reeds onder de "democratische" machten van het Westen is verdeeld. De Westersche grootmachten zijn echter even oorlogszuchtig. Maar dan in deze zin, dat ze ieder de harsens trachten in te slaan, die hun bevoorrechte positie in de wereld wil aantasten. Wat de ze machten zo in de loop van de jaren bij elkaar geroofd hebben, willen ze behouden. De fascistische machten en de "democratische" zijn daarom even oorlogszuchtig. Het belang van de fascistische kapitalisten dwingt tot expansie. Het belang van de "democratische" kapitalisten dwingt tot de strijd tegen het "fascisme".

Deze strijd tussen de "democratische" landen en de fascistische, weten de kapitalisten nu heel handig te gebruiken in de geestelijke voorbereiding van de oorlog. In de fascistische landen worden de massa's opgeroepen om ineen grote volkseenheid onder de samentrekking van alle nationale krachten hun rechten te doen gelden tegenover de grote machten, die deze nationale eenheid willen onderdrukken. Deze massa's worden opgeroepen tegen de grootmachten, die de hele wereld willen uitzuigen ten bate van de grote kapitalisten van het Westen. En de westerse kapitalisten roepen de massa's op, om tegen het barbaarse fascisme ten strijde te trekken. Juist omdat de democratische vormen hier een traditie van een paar honderd jaar hebben, weten ze, dat ze hier een gevoelige snaar der massa's treffen. Ze weten heel goed, dat ze de massa's voor hun karretje kunnen spannen, als ze hen de oorlog in jagen onder het parool: TEGEN HET FASCISME! Onder het parool: "Tegen het fascisme!" verzamelen de westerse kapitalisten de brede volksmassa's in hun oorlogsfront.

De revolutionaire arbeider laat zich door dergelijke propaganda niet in de luren leggen. We weten heel goed, dat het helemaal niet "tegen het fascisme" gaat, maar dat het gaat om een nieuwe verdeling van de wereld. Wie daarbij wint, is voor de arbeiderslood om oud ijzer, omdat de brede massa in ieder geval het kind van de rekening is, onverschillig of "zijn" land wint of verliest.

Ongetwijfeld is het juist, dat de toestand der arbeiders in de democratische landen over het algemeen gunstiger is dan in de fascistische. Het is echter wel van belang, om ons rekenschap te geven, waarin dit feitelijk bestaat. Eerstens: het levenspeil in de fascistische landen is nog lager dan in de democratische. Dat is een feit. Maar dat komt niet, doordat daar die slechte fascistische lakens uitdelen, maar doordat de ineenstorting van het kapitalisme daar nog verder is voortgeschreden dan in de landen zoals Engeland, Frankrijk, Nederland, die uit hun koloniale rijken tientallen jaren achtereen miljarden konden putten. Hun welstand, en daarmee het betere levenspeil van een goed deel der arbeidersklasse, beruiste voor een belangrijk deel op de koloniale uitbuiting. Het levenspeil in de nu fascistische landen daalde niet doordat de fascistische machten aan de macht kwamen, maar omgekeerd, de fascistische machten kwamen aan de macht, doordat de toestand van de kapitalen en van de arbeiders voortdurend slechter werd. Een nieuwe oorlog brengt weer een nieuwe verarming over de brede massa's, ook in de overwinnende landen.

Wie oorlog tegen het fascisme wil voeren, om het levenspeil te kunnen handhaven, komt daarom absoluut verkeerd uit. De arbeiders hebben er geen belang bij, uit deze gronden de oorlog tegen het fascisme te steunen.

Tweede : de arbeiders hebben onder het democratische kapitalisme een politieke vrijheid, die ze onder het fascisme niet hebben. Ook dat is een feit. Maar deze vrijheid hebben ze alleen, zolang ze het kapitalisme niet aanvallen, zolang ze in het gareel van de politieke partijen en de vakverenigingen lopen, die in feite een onderdeel van de kapitalistische Staat uitmaken.

Zoodra de arbeiders de gehoorzaamheid aan de vakverenigingen opzeggen en uit eigen kracht voor hun arbeidsvoorwaarden in strijd gaan, vinden ze terstond de Staat, mitgaders vakverenigingen en partijen tegenover zich. De z.g. "democratische rechten" bestaan voor hen dan niet. Opheffing van het recht van vergaderen, van vereenigen, van drukpers, staat van beleg zijn het directe antwoord. De democratische ribwilleur en "orde-brengende" traan-gasbommen brengen de arbeiders aan het verstand, dat er ten opzichte van strijdende arbeiders geen verschil is tussen het fascistische en het democratische kapitalisme. Het is nu zelfs zoo, dat de bezittende klassen den "democratische rechten" als middel gebruiken, om de uitbuiting van de massa's zonder werkelijke tegenstand te bestendigen en zelfs te versoerpen. Daarom dringt de regering er zelf opaan, dat de arbeiders in de vakverenigingen gaan (bij de opgaven van inkomsten voor de belasting mogen de bijdragen voor de vakvereniging worden afgetrokken) en ze DWINGT de arbeiders aan de verkiezingen deel te nemen, omdat dit de werkelijke macht van de bezittende klassen niet in het geringste aantast.

Maar ondanks dat alles, is het in ieder geval waar, dat de democratische landen een politieke bewegingsmogelijkheid veroorloven die het fascisme niet kent. Moeten we ons echter voor de kleine verschillen, die tussen het democratische en het fascistische kapitalisme bestaan, in een oorlog laten hitsen? NEE. Want in de dingen, waar het voor de arbeiders wezenlijk op aan komt, is er géén verschil tussen het democratische en het fascistische kapitalisme. OVERAL wordt de massa tot op het geheelste uitgebuit. Alleen doet de eene groep kapitalisten het onder de leuze van "de eenheid van de natie" en de andere groep op de grondslag van de "democratische rechten".

Als arbeiders hebben we er alleen belang bij HET kapitalisme ALTIJD EN OVERAL te bestrijden, ongeacht of het zich van democratische of van fascistische regeringsvormen bedient. Ten opzichte van de uitbuiting, EN DAAR GAAT HET OM, is er geen verschil tussen het fascistische en het democratische kapitalisme. Daarom is het voor de arbeiders onverschillig, wie in een oorlog wint, Het kan daarom de revolutionaire arbeiders niet in het hoofd opkomen, de "eigen" bourgeoisie te steunen. Als de heren razië hebben over hun afzetmarkten, is dat geen kwestie, waarin wij ons achter de eene of de andere uitbuiters scharen. De arbeidersklasse heeft het kapitalisme ALTIJD te bestrijden, ongeacht of z'n bourgeoisie zich met een andere bourgeoisie in oorlog bevindt. Of de oorlogvoering van "hun" land daarmee in moeilijkheden geraakt, of dat zelfs de militaire nederlaag van "hun" bourgeoisie tot gevolg heeft, MAG en KAN voor de arbeidersklasse géén rede zijn, een welwillender houding tegenover de "eigen" bezittende klassen aan te nemen. De arbeidersklasse der wereld is één onderdrukte klasse, die over de heele wereld de bezittende klassen MOET bestrijden, om de productiemiddelen in eigen beheer te nemen en de productie te ordenen.

Hoe staat nu de z.g. "arbeidersbeweging" tegenover de geestelijke voorbereiding van de oorlog? ?

Ze is één van de voornaamste drijvers van de geestelijke voorbereiding, om de massa's aan de zijde van "hun" nationale bourgeoisie in de oorlog te drijven.

Zoodra de kapitalisten altijd de mond vol hebben over de vrede en telkens opnieuw "ontwapeningsconferentie's" beleggen, maar zich ondertussen steeds zwaarder bewapenen, zoo heeft de sociaal-democratie en de moderne

vakbeweging steeds de mond vol over de vrede, maar zwiept daarbij de massa's steeds verder tegen "het fascisme" op. Al pratende over de vrede maken ze de massa's steeds verder "rijp", om te zamen met de bezittende klasse op "het fascisme" los te slaan. Ze beschouwen het "democratische" imperialisme wel als een vijand, maar het fascisme als de doodsvijand. Dat komt, doordat deze organisatie's van de oude arbeidersbeweging zich bij een overwinning van het fascistische imperialisme IN HUN EIGEN BESTAAN BEDREIGD VOELLEN. Deze organisatie's berusten geheel op de parlementaire en de economische schijn-democratie en maken zoodoende een onverbreekelijk geheel uit van de tegenwoordige vormen van het westerse imperialisme. Als het democratische imperialisme wegvalt, verdwijne ze zelf in de afgrond. En daarom schakelen ze zichzelf in het front van hun nationale bourgeoisie, in de verdediging van "het vaderland". De oude arbeidersbeweging pleegt dus geen "verraad" als ze de massa's opnieuw in de oorlog hitst ten bate van de westerse bezittende klasse; ze verloochent niet haar beginselen. Maar beginselen rusten nu eenmaal op een werkgemeenschap met de nationale bezittende klassen.

De IIIde Internationale heeft haar plaats ook reeds in het gevochtsfront ingenomen. Feitelijk heeft Rusland de IIIde Intern. reeds geliquideerd. Nu Rusland tot kapitalistische groot-macht geworden is, kan het z'n nationale belangen het beste behartigen langs de weg van bondgenootschappen met andere kapitalistische machten. Ze heeft alleen nog maar last van de Communistische partijen in de verschillende landen en daarom moeten ze verdwijnen. Dit gebeurt langs de weg van de strijd voor het "eenheidsfront" met de sociaal-democraten, waarmee de communistische partijen natuurlijk tevens in het "nationale front" ingeschakeld zijn. Als Rusland met Frankrijk een militair bondgenootschap sluit, heeft Rusland er belang bij, dat Frankrijk een sterke militaire macht is, zoodat de communistische partij ook in het "nationale front" opgenomen moet zijn. De leuze, waaronder de propaganda voor het "eenheidsfront" wordt gevoerd, is: "Verzamel alle krachten tegen het fascisme" Want "het nazifascisme met z'n filiaal het Russert-fascisme in Nederland bedreigt de onafhankelijkheid van de Nederlandsche volksmassa's..... Wat is de taak van de Communisten in een dergelijke situatie? ..... De communisten zullen in de eerste rijen staan van de strijders voor de nationale onafhankelijkheid". (De Tribune 3.10.35.) Daarmee heeft ook de IIIde Intern. zich voor ieder duidelijk geschaard in het front van de "geestelijke bewapening", de geestelijke voorbereiding van de oorlog, die voor de kapitalisten één van de hoofdvoorwaarden is, om ten oorlog te kunnen trekken.

De toestand is nu dus wel wat anders dan in 1914. Toen was het voor v. l. een "verrassing", dat de sociaal-democratie en de vakverenigingen overal met hun eigen bourgeoisie ten strijde trokken. Nu zijn echter de fronten reeds bezet. Nu weet ieder van te voren, dat de z.g. "arbeidersbeweging" meedoet. En niet alleen, dat ze meedoet, maar we weten ook, dat ze dagelijks door haar propaganda de massa's steeds verder tracht mee te sleuren in het nationale front.

De strijd voor
de nationale onafhankelijkheid.

Een van de kwestie's, waarin een klaar inzicht nodig is om de strijd tegen ieder imperialisme te kunnen voeren, is het vraagstuk van de "nationale onafhankelijkheid". Marx formuleerde de grondslag van de proletarische bevrijdingsstrijd kort en krachtig:

" DE ARBEIDERS HEBBEN GEEN VADERLAND ! ! ! De z.g. nationale onafhankelijkheid is niets anders dan de organisatorische vorm, waarbinnen de bezittende klassen de uitbuitingsverhoudingen regelen. Maar 't doel van de proletarische klassestrijd is de OPheffing van deze uitbuitingsverhoudingen. In de proletarische klassestrijd treden de arbeiders van alle landen als strijdgenooten op tegenover de kapitalisten van alle landen, en hun doel is de organisatie der productie over de geheele wereld. Een proletarische revolutie kan zich daarom heelemaal niet storen aan nationale grenzen en nationale onafhankelijkheid. Een proletarische revolutie DOORBREEKT ALLE GRENZEN, indien ze daartoe in staat is, om de Wereldgemeenschap der arbeiders te vestigen. Dat is alléén een kwestie van MACHT. Voor de arbeidersklasse KUNNEN geen nationale grenzen geldigheid hebben, doch alléén K L A S S E - S O L I D A R I T E I T. 't Doel van de arbeidersklasse KAN niet zijn, de verdediging van nationale grenzen, doch juist hun OPHEFFING; niet de verdediging van de nationale onafhankelijkheid, doch juist haar VERNILTIGING. De aan de macht gekomen arbeidersklasse deelt de wereld in productiegebieden in, waarin de arbeiders de productiemiddelen beheren en de productieprocessen leiden; MAAR MET NATIONALE GRENZEN HEEFT D A T N I E T S temakem.

Het was in het bijzonder LENIN voorbehouden, deze grondbeginselen los te laten, om met het "LENINISME" ontzagelijke verwoestingen binnen de arbeidersklasse aan te richten. Het Leninisme leert, dat de onderdrukte volken, die voor hun nationale onafhankelijkheid vechten, de bondgenoten van alle proletariërs zijn. In een land, dat voor zijn nationale onafhankelijkheid vecht, moeten de arbeiders hun eigen bourgeoisie tegen de vreemde overheersers ondersteunen. Zoo werden de arbeiders in Litaueu door de IIIde Intern. opgeroepen hun vaderland tegen Polen te verdedigen, de Turksche arbeiders moesten de Turksche bourgeoisie steunen, waarbij Rusland de daar heersende klassen van wapenen voorzag; in de Chineesche nationale bevrijdingsstrijd moesten de arbeiders de Chineesche bourgeoisie Kwong-Min-Tang (Volkspartij) ondersteunen.

De beruchte burgelijke generaal Tsjang-Kai-Tsjek werd in de comm. pers gevierd als de aanvoerder van het "rode Chineesche leger". Maar toen deze nationale bourgeois met behulp van dit "rode leger" Schanghai veroverd had, keerde hij de kanonnen om en vermoorde tienduizende proletariërs.

Deze tactiek heeft alleen tot gevolg gehad, dat een hele rij "onafhankelijke" staten ontstond, die op beestachtige wijze met de arbeiders afrekende. Dit LENINISME is niet te beschouwen als een onjuiste theorie. De theorie is volkomen juist..... voor Rusland. Behalve dan natuurlijk bij de Oekraïne en Georgië, waar het precies andersom moest zijn. Maar niet voor de proletarische wereldrevolutie. Rusland, dat zelf voor z'n "nationale onafhankelijkheid" vecht, kon een verzwakking van het blanke imperialisme en de steun van een heele rij "onafhankelijke, nationale Staten" in Azië best gebruiken.

Maar voor de arbeiders in de Westerse landen werkte deze theorie verwoestend in de strijd tegen het kapitalisme. De arbeiders zochten bondgenoten, waar deze voor hen niet te vinden waren. Het Leninisme liet de proletarische actieve krachten doodbloeden in actie's als "handen af van China", "handen af van Turkije", "handen af van Litaueu", om daarmee een rij van fascistische Staten in het leven te roepen. Rusland stelde zijn nationale opbouw boven de belangen van de arbeiders. En dit geldt niet alleen voor de Aziatische landen. We hebben meermalen aan de hand van de officiële gegevens van de IIIde Intern. laten zien, hoe Rusland omstreeks 1921-'25 ook Duitsland rekende tot de onderdrukte volken, die hun nationale bevrijdingsstrijd moesten voeren.

Deze theorie diende ook ter "rechtvaardiging" van het geheime militaire verdrag met Duitsland (verdrag van Rapallo 1922) waarbij de Duitse bourgeoisie haar wapenfabrieken in Rusland bouwde. Rusland bewapende ook de Duitse bourgeoisie, toen deze haar nationale bevrijdingsstrijd wilde voeren tegen de imperialistische overheersers Frankrijk-Engeland. Het LENINISME verlangde een samengaan van de Duitse arbeidersklasse met het Duitse kapitaal, waartoe Clara Zetkin in de Rijksdag de Rode Frontstrijdersbond aan de Duitse regering aanbood. Dat is verraad, en echt LENINISME. Het is de toepassing van een theorie, die voor de nationale opbouw van Rusland volkomen juist was.

En nog is de rol van het LENINISME niet uitgespeeld. In 1916 schreef Lenin een artikel in het blad "Tegen den Stroom", waarin hij betoogde, dat ook in de toekomst nationale bevrijdingsoorlogen ook in Europa niet uitgesloten zouden zijn. De eerste toepassing daarvan beloofde we in "de nationale bevrijdingsstrijd" van het "onderdrukte Duitsland" en de tweede toepassing hebben we nu voor ons in de tactiek van het "eenheidsfront", dat alle communistische partijen laat strijden voor de "nationale onafhankelijkheid" van "hun" land. We lezen daaromtrant in de Tribune van 2 October 1935 :

" Maar Lenin stelde geniaal toen reeds vast, - onder ander in zijn bespreking van Rosa Luxemburg's Juniusbrochure - dat ook in Europa in de toekomst nationale oorlogen niet uitgesloten bleven, en niet iedere oorlog in Europa een imperialistische behoefde te zijn.

Het Zevende Wereldcongres stelde deze mogelijkheid thans concreet.

Waarom ?

Omdat de overwinning van het Duitse fascisme dat de voornaamste oorlogsdrijvende kracht is, de nationale onafhankelijkheid van een aantal kleine staten in gevaar brengt. Wij denken hierbij aan landen als Tsjecho-Slowakije, de Baltische landen, Oostenrijk. Maar ook aan Nederland. Het nazi-fascisme met zijn filiaal, het Mussert-fascisme in Nederland bedreigt de onafhankelijkheid der Nederlandsche Volksmassa's.

Het Zevende Wereldcongres stelde de mogelijkheid, dat in zulk een geval de oorlog van de nationale bourgeoisie ter afweer van een zoodanige overval het karakter van een nationale bevrijdingsoorlog kan aannemen.

Hoewel niet in de eerste plaats, kan Nederland in een zoodanige positie komen ! Waarbij echter rekening moet worden gehouden met het feit, dat de Nederlandsche bourgeoisie niet alleen de nationale bourgeoisie van een klein land is, maar ook en vooral de onderdrukkende imperialistische bourgeoisie van een groot koloniaal rijk.

Wat is de taak van de communisten in een dergelijke situatie? Het Zevende Wereldcongres gaf hierop een antwoord.

DE COMMUNISTEN ZULLEN IN DE EERSTE RIJEN STAAN VAN DE STRIJDEERS VOOR DE NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID.
(spatisering van ons de G.I.C.)

De R.S.A.P. en het LENINISME.

De R.S.A.P. klopt zichzelf op de borst, dat ze de ras-echte vertegenwoordiger van het Leninisme is. Ze ondersteunt de onderdrukte volken in hun nationale bevrijdingsstrijd. Ze is nu bezig, "de rechten van het abessinise Volk" te verdedigen (zie N.Fakkel, 6 Sept. 35.), maar niet te zamen met de Engelsche regering, omdat deze "alleen het oog heeft op het prestige en de macht van het engelse imperium". Goed, ze doet het dus alleen. Maar we vragen ons af: Wat zijn toch die fameuze rechten van het abessinise volk? Volgens ons beste weten bestaat een "volk" helemaal niet. In de "onafhankelijke natie" bestaan alleen klassen, die in onoverbrugbare tegenstelling tot elkaar staan. Alleen de burgerman smeedt deze klassen in z'n frase tot een "volk" aaneen, om de onderliggende klassen beter te kunnen uitbuiten en voor zijn doeleinden gebruiken. "De rechten van een volk" zijn nooit anders geweest dan de rechten van de heersende klassen. Dat is in Abessinië ook zoo.

Overigens is er met die "onafhankelijkheid" ook nog wel een steekje los. De oorlog tussen Italië en Abessinië verschijnt hier uiterlijk als een oorlog tussen twee landen, waarbij Abessinië z'n "onafhankelijkheid" verdedigt. Maar in werkelijkheid is het een conflict in het wereldkapitalisme, hier tussen Engeland en Italië. Zoals bekend hebben de grote machten Abessinië allang verdeeld, maar niet tot tevredenheid der Italiaanse bourgeoisie. Deze verlangt méér. Wat de feodale uitbuiterskaste van Abessinië "wil" of niet "wil", heeft weinig te beduiden. Deze kaste, die aan het behoud van de daar nog geldende middeleeuwse uitbuitingsverhoudingen geïnteresseerd is, heeft zich geheel aan de "Volkenbond" dat is hier aan Engeland-Frankrijk onderworpen. Die Abessinië vocht in zooverre voor z'n "nationale onafhankelijkheid" als het de geldende uitbuitingsverhoudingen vereeuwigen wil. Maar het heeft zich in deze strijd voor de "onafhankelijkheid" enkel en alleen te richten naar wat de grootmachten willen. Abessinië is niet meer dan een stuk op het politieke schaakbord, dat door de grootmachten geschoven wordt. Het "onafhankelijke" Abessinië heeft in deze heele kwestie dan ook geen enkele "onafhankelijke" stap gedaan, maar zich van meet af aan z'n houding door Engeland laten voorschrijven. De verhandelingen en redevoeringen van abessijnse zijde in de "Volkenbond", naar nota-wisseling met Stalië tonen een geraffineerd diplomatisch steekspel, waarbij de spraak dient om de gedachten te verbergen, dat duidelijk de hand van een oude, ervaren, overgewinterde bourgeoisie verraaft. Italië voert deze oorlog niet tegen Abessinië, maar tegen Engeland, een oorlog, die Engeland voorlopig op abessijnse bodem laat uitvechten, om het kostbare engelse bloed tot nader order te sparen.

Het conflict Italië-Abessinië is daarom niet te beschouwen als een italiaanse aangelegenheid, maar het is het punt, waar de spanningen van het wereldkapitalisme doorbreken, een onderdeel van de 2de Wereldoorlog. Maar dat wil geensinds zeggen, dat dit conflict inderdaad reeds met zekerheid tot uitgangspunt van de 2de Wereldoorlog worden zal. De heersende machten zullen zeker alles doen, om een nieuwe wereldoorlog te voorkomen, omdat ze heel goed weten, waar ze beginnen, maar dat de eindtoestand niet te overzien is.

Maar moeten we Abessinië dan niet steunen? Moeten we de onafhankelijkheid van Abessinië dan niet helpen verdedigen? Natuurlijk niet! Onze taak is niet de verdediging van nationale grenzen; onze taak is voor de bevrijding van de arbeidersklasse te strijden. Bovendien is Abessinië niet anders dan het engelse imperium.

De vijanden zetelen niet in Rome en Addis-Abeba, maar in Rome en Londen. En de R.S.A.P. weet dit heel goed, want "het britse wereldrijk is met levensbelangen bij de strijd in Noord-Afrika betrokken" (N.Fakkel 27 Aug.) De strijd gaat er ten slotte alleen om, of de italiaanse kapitalisten de bodemschatten zullen exploiteeren of dat andere kapitalisten dat zullen doen. Maar met de "onafhankelijkheid" van Abessinië heeft het hele geval niets te maken. Maar waarom doet de R.S.A.P. dan net, alsof het om "de rechten van het abessinise volk" gaat?

Waarom? Omdat de R.S.A.P. -- parlementariërs -- aan het behoud van de vormen van het "democratische" imperialisme geïnteresseerd zijn. Deze houden in werkelijkheid het "democratische" imperialisme voor "beter" dan het fascistische.

Waarom? Omdat ze door te gaan strijden voor "de rechten van het abessinise volk" in versluierde vorm de kant van het engelse imperialisme kiezen en toch de revolutionaire haan blijven uithangen. Zonder die uitvinding van de rechten van het abessinise volk moest ze openlijk kleur bekennen, openlijk de kant van het engelse imperium kiezen.

D A A R O M moet de R.S.A.P. zich in het LENINISME verstrikken en KAN ze niet over een revolutionaire, dat is een marxistische, theorie beschikken. En ZONDER REVOLUTIONAIRE THEORIE IS NU EENMAAL GEEN REVOLUTIONAIRE P R A C T I K T E VOEREN.

Het LENINISME is een theorie, die gegrondvest is in de nationale opbouw van Rusland en die de arbeiders altijd in één van de imperialistische fronten drijft.

O O R L O G S V E R H I N D E R I N G .

Als we zoo de komende strijdformatie's overzien, dan treft ons geen verheffend beeld. De partijen en vakverenigingen hebben zich reeds in de nationale fronten geschaard; de R.S.A.P. is in verwarring. En een partij, die in een dergelijk vraagstuk in verwarring is, zakt in elkaar of moet de rol overnemen, die de vroegere S.D.P. (tegenwoordig C.P.H.) in de oorlogsjaren innam. Deze bestreed met woorden zoowel het duitse als het engelse imperialisme, maar in de praktische politiek steunde ze het engelse. (Zie hiervoor "Het opportunisme in de C.P.H." door H.Gorter). Verder zijn er een aantal groepen van pacifisten, gevoels-revolutionaire, anarchisten, linkse marxisten, die zich niet in de maalstroom van het nationalisme willen laten meesleuren en er over spreken, dat de oorlog verhinderd moet worden.

KAN DE OORLOG "VERHINDERD" WORDEN ???

We kunnen ons daaromtrent alleen een beeld vormen, als we ons rekenschap geven van wat de arbeidersklasse kan doen, over welke krachten ze beschikt, welke mogelijkheden van strijd of van verzet ze heeft EN welk doel ze nastreeft.

Hoe staat het met de brede arbeidersmassa's ???

Zullen ze bij het uitbreken van de 2de Wereldoorlog zelfstandig politiek maken en ondanks de politieke partijen, de vakverenigingen en de regering een mobilisatie met een algemeene werkstaking of met de opstand beantwoorden ???

Daarmee is tot op heden niet te rekenen. De massa's zouden de strijd moeten opnemen tegen de Staat en tegen de z.g. "arbeidersbeweging" en ze zouden deze strijd zelfstandig, onder eigen leiding, moeten voeren, want er is niemand, die dat voor hen doen kan.

En de massa's zijn nog niet gewoon zelfstandig te strijden, ze staan er nog vreemd tegenover. Wel is het reeds hier en daar tot zelfstandig aanwenden der klassekrachten gekomen, maar ten opzichte van de enorme macht, waar ze bij het uitbreken van een oorlog tegenover staan, heeft dat weinig te beduiden.

Deze macht is ontzaglijk. Want we moeten niet vergeten, dat de bezittende klassen in alle landen zelf bang zijn voor het ontketenen van den oorlog; het is ten slotte ook voor hen een onberekenbare wissel op de toekomst. De nationale Staten concentreren alleen alle macht tot het voeren van een oorlog, waar ze dit als een LEVENSKWESTIE voor henzelf achten. Over deze levenskwesitie wil ze zelf beslissen en daarbij niet dwarsgezet worden door vredesstromingen of onwillige arbeiders. Daarom zal ze alle macht gebruiken om elke poging tot oorlogsverhindering te verstikken, ze zal iedere poging met de scherpste middelen trachten te verijdelen. Daarom is de strijd tegen de oorlog geen eigenlijke kwestie van "oorlogsverhindering", maar het is het vraagstuk van de volle macht in de maatschappij. Het gaat NIET om "OORLOGSVERHINDERING", maar het GAAT EROM, of de arbeidersklasse de bourgeoisie VOLKOMEN KAN NEERWERPEN en HAAR E I G E N MACHT KAN VESTIGEN.

Het telkens opnieuw herhalen van de leuze "algemeene werkstaking" als middel tot oorlogsverhindering houdt hiermee nauwelijks rekening. Wel voegt men er in anarohistische kringen steeds aan toe: Door algemene werkstaking tot sociale revolutie", maar in deze vorm is de leuze tot onvruchtbaarheid gedoemd, omdat ze een volkomen verkeerd beeld geeft van HET PROCES der revolutie. Want de algemene werkstaking is zelf een illusie. Het onderstelt, dat alle arbeiders één van zin het werk stopzetten. Een feit is echter, dat de grote massa's van arbeiders de partijen volgen en in nationale opvattingen bevangen zijn. De oorlogsverhinderaars kunnen bij 't begin van de oorlog niet anders dan kleine minderheden zijn. Bij het uitbreken van een oorlog zakt daarom de illusie van de algemene werkstaking en de sociale revolutie, die daarmee verbonden moet zijn, in elkaar. En daarmee treedt dan de ontgoocheling en de verwarring in bij de arbeiders, die daarop hun hoop hadden gezet.

Geheel anders wordt dit echter, als men de sociale revolutie niet ziet als een "stortgeboorte" van de algemene werkstaking, maar als een proces, dat zich vanaf de huidige dag door de oorlog heen voltrekt.

Dat proces is het ontwikkelingsproces van de massa-bewegingen onder eigen leiding. De officiële arbeidersbeweging komt voor de verdediging van de klassebelangen der arbeiders niet meer in aanmerking, omdat ze voortelt op de samenwerking van Kapitaal en Arbeid, wat bij de huidige toestand van het kapitalisme een voortdurend verder terugdringen van de bestaansvoorwaarden der massa's betekent.

Een werkelijke verdediging van onze klassebelangen kan alleen nog plaats vinden op de grondslag van de scherpste klassenstrijd tegenover de bourgeoisie en de oude arbeidersbeweging. Dit besef dringt langzaam door. Maar DAT het zich doorzet, bewijzen de massa-bewegingen in Spanje, Frankrijk, België, Nederland gedurende de laatste drie jaren. Binnen de massa begint zich het inzicht te ontwikkelen, dat ze iedere, "vriendschappelijke" betrekking tussen haar en de bezittende klassen moet verbreken, dat de arbeidersklasse zich tegenover de kapitalisten alleen door de scherpste klassestrijd kan handhaven. In deze strijd komt het proletariaat in alle landen in onoverbrugbare tegenstelling tot de bourgeoisie. In deze strijd vindt het wereldproletariaat zijn eenheid tegenover de wereld-bourgeoisie. Deze eenheid ontstaat als de vrucht van heftige klassestrijd in alle landen.

In deze strijd stroopen de massa's hun oude nationalistische opvattingen, die op de samenwerking met de "eigen" bourgeoisie gericht zijn, af, om plaats te maken voor een nieuwe doelstelling, die het neerwerpen van alle nationale bourgeoisieën, de vernietiging van het kapitalisme, de opheffing van den loonarbeid, de doorvoering van een planmatige communistische wereldhuishouding in zich sluiten. Dat is het ontwikkelingsproces van de massa-bewegingen. Dat is de groei van de sociale wereld-revolutie.

Wie dus geen strijdvogelpolitiek wil voeren, maar zich ernstig van de feiten rekenschap wil geven, moet tot de conclusie komen, dat bij de huidige machtsverhoudingen in geval van oorlog geen sprake kan zijn van een "algemene werkstaking, die de sociale revolutie inleidt". Als de regeringen een oorlog ontketenen is de kans op een algemene werkstaking geringer dan ooit. Wel kunnen groote groepen in verzet komen en deze massastakingen kunnen ook zonder algemeen te zijn, krachtige middelen als actie's tegen oorlog betekenen. Ze kunnen echter niet de oorlog verhinderen. Het ontstaan van dergelijke massa-stakingen bij het uitbreken van een oorlog is voor de toekomstige strijd van de massa's van grote betekenis. Want deze groepen drukken daarmee uit, dat ze geen vaderland hebben, dat ze voort zullen gaan, "hun" bourgeoisie ook in de oorlog te bestrijden, dat ze de oorlogsvoering zullen ontworpen waar ze maar kunnen, zonder dat het hun daarbij iets interesseert, of "hun" bourgeoisie daardoor de militaire nederlaag leidt. Onder de druk van de oorlog wint de voedingsbodem der massabeweging terrein. Het komt daarbij niet direct tot bewegingen, die op de volkomen vernietiging van de bourgeoisie gericht zijn, op de vestiging van de macht van de arbeidersklasse.

Niet de "opstand", maar de massa-staking zal een van de eerste vormen van verzet zijn, omdat zij naar het oude recht van de burgerlijke maatschappij en naar het gevoel van de arbeiders zelf volkomen wettige middelen zijn. Maar deze voor het gevoel der massa's wettige actie's hebben het byzondero, dat ze de kapitalistenklasse scherper aantasten dan welke "onwettige" gewapende opstand. En daarom zal de heersende klassen door nieuwe strafwetten deze voor haar zoo gevaarlijke vormen van actie tot "onwettig" en tot "misdadig" verklaren en haar scherpste geweld er tegenover stellen. Daarmee treed ze echter met de strafste middelen op tegen het elementaire rechtsgevoel der massa's. Zoo voert de massa-staking in haar consequentie's door de tegen-actie der bourgeoisie tot scherpere strijd, die de vorm van de burgeroorlog kan aannemen.

"De vijand staat in eigen land".

Voor de komende tijd komt het daarom in de eerste plaats op aan, binnen de massa duidelijk te maken, waarom de strijd tegen de oorlog in werkelijkheid een strijd om de macht in de maatschappij is. Het komt aan op DOORdringen van het besef, dat de arbeiders zich nu reeds bij iedere actie hebben los te maken van de burgermaatschappij door iedere beweging door comité's van actie, door arbeidersraden, zelfstandig te beheeren. De strijd tegen de oorlog kan alleen gezien worden in het licht van de strijd van het wereldproletariaat tegen de wereldbourgeoisie, de strijd om de vernietiging van het wereldkapitalisme en de opbouw van het W E R E L D C O M M U N I S M E .

De revolutionaire arbeider kent in deze strijd geen vaderland. Hij zal alle bezittende klassen bestrijden, waar ter wereld deze zich ook moge bevinden.

De heele bourgeoiswereld is zijn vijand, de engelse, defranse zooged als z'n "eigen" bourgeoisie. Hij bestrijd deze wereldbourseoisie, waar hij maar kan en dus begint hij het dichtste bij huis: in het "eigen" land. Liebknecht formuleerde dat standpunt in de leuze: "De vijand staat in eigen land". Het is echter nauwkeuriger, wanneer we het formuleren als: "De n a a s t e vijand staat in eigen land", omdat daarmee dan meteen uitgedrukt is, dat het om de internationale strijd voor het wereldcommu- nisme gaat.

Daarmee is dan meteen uitgedrukt, dat het proletariaat in de oorlog niet geïnteresseerd is aan de overwinning van Frankrijk, Engeland, Nederland of welk ander land ook, omdat de arbeiders in ieder geval het kind van de rekening zijn.

De leuze van: "de naaste vijand staat in eigen land" drukt de in- ternationale eenheid der arbeiders uit, de solidariteit, die geen gren- zen kent, ze brengt de revolutionaire energieën der massa's over de hele wereld in één baan. In de strijd tegen de oorlog ontplooiden de arbeiders hun massa-bewegingen, die allereerst tegen de "eigen" bourgeoisie zijn gericht, onverschillig of dit tot de militaire nederlaag van het "eigen" land voert. Zeer zeker zal deze leuze in het begin van de oorlog de hef- tigste tegenstand bij de brede arbeidersmassa's ontmoeten. Dat komt, omdat de verzwakking van de "eigen" bourgeoisie in de oorlog tegelijk een versterking van de vijand betekent.

Dit dubbele karakter van de strijd tegen de "eigen" bourgeoisie, n.l. dat het praktisch neerkomt op een "helpen" van de vijand, vertroebelt de stellingname van de massa's ten opzichte van de komende wereldoorlog volkomen. Uit zeer begrijpelijke gronden, waarop we hierboven reeds wezen, vrezen de arbeiders het fascistise imperialisme méér dan het democratische. En daarom durft men de leuze van "de naaste vijand staat in eigen land" in werkelijkheid niet aan. Dit blijkt bijvoorbeeld ook uit een propaganda- blad van de R.S.A.P., genaamd "Actie!" Daar staat:

"Mede met het oog hierop is het duidelijk welke taak het europeese proletariaat in de dreigende oorlog zal hebben. Het gaat erom alles te doen, HET WELK EEN NEDERLAAG VAN ITALIE IN DE HAND KAN WERKEN. Dus de publieke opinie tegen Italië mobiliseren.

Dus de mogelijkheden van boycot tegen dit land in praktijk brengen, dus transport van wapenen ten behoeve van de legers van Mussolini bestrijden. En omgekeerd ZOEKEN NAAR MIDDELEN, DIE DE ZAAK VAN ABESSINIE TEN GOEDE KOMEN".

We zullen er na al het voorgaande niet al te veel van zeggen. Alleen willen we opmerken, dat de R.S.A.P. "de publieke opini tegen Italië mobiliseeren" wil, waarmee ze zich praktisch in het front van de Geestelijke voorbereiding van de 2de Wereldoorlog schaarft. Ze helpt daar- mee de massa's "rijp" maken voor de nieuwe slachting.

Verder wijzen we er op, dat de R.S.A.P. hier het Engelsche imperia- lisme steunt, of ze dat "wil" of niet, alleen, omdat ze het fascistise niet durft te laten winnen. De R.S.A.P. durft de konsekwentie's van haar leuze "de vijand staat in eigen land" niet aan.

Maar met het voortschrijden van de nood en de ellende in de oorlogvoerende landen groeit het bewustzijn, dat de n a a s t e vijand INDERDAAD in eigen land STAAFT. De massabewegingen gaan zich ontplooiden. En hoe helderder, hoe klaarder van te voren de feitelijke strekkingen van dergelijke bewegingen binnen de massa's zijn gesteld, des te vaster en zekerder is hun verloop. Het zijn dan niet alleen uitingen van vertwij- feling, zonder bewust revolutionaire inhoud, maar ze groeien tot bewegin- gen, die direct revolutionair gericht zijn en bewust op de val van de

bezittende klassen, op de vestiging van de arbeidersmacht gericht zijn. Zulke bewegingen kristalliseren zich nu eenmaal rondom bepaalde opvattingen die met de behoeften van de tijd in overeenstemming zijn.

De taak van de revolutionaire arbeider binnen de massa is daarmee volkomen duidelijk. Wie zich van de toverformule "algemene werkstaking als inleiding van de sociale revolutie" heeft losgemaakt, wie zich van het Leninisme bevrijd heeft en inziet, dat het niet onze taak is, voor de "onafhankelijkheid" van "onderdrukte volken" te strijden, wie inziet, dat "oorlogsverhindering" in werkelijkheid de strijd om de macht van de arbeidersklasse is, wie er onverschillig tegenover staat, of de "eigen" bourgeoisie of de "vijand" als overwinnaar uit de oorlog komt, die heeft een eenvoudige, door iedere arbeider door te voeren werkbasis gevonden.

De arbeiders IN ALLE LANDE, die zich van al die oude rommel hebben losgemaakt, zich van al die oude traditie's hebben bevrijd, zien slechts E E N doel voor ogen: de ontplooiing van de zelfstandige massa-beweging over de geheele wereld, door "vrede" en oorlog heen, tot de brede massa ZELF A L L E maatschappelijke functie's in eigen beheer neemt en daarmee vestigt:

H E T W E R E L D C O M M U N I S M E ! ! ! !

Retificatie's, verantwoordingen, en berichten:

In het nummer over "Het Nieuwe Zimmerwald" is door een vergissing de volgorde der bladzijde verwisseld, zoodat op blz. 9 eerst 12 volgt en daarna pas 10, 11, 13. Men gelieve daar bij het lezen op te letten.

Gé Nabrink - Stationsweg 72c Den Haag verzoekt ons er de aandacht op te vestigen, dat bij hem nog steeds verkrijgbaar is: "Joseph Dietzgens Sämtliche Schriften" (3 Bände, - Duitsch).

De prijs is ingenaaid f 3.90 franco per post f 4.20.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 14 Oct. - 23 Nov. "35.

Fr. te A. f 0.15 J.H. te A. f 0.55 en 0.05 J.B. te A. f 0.80 E.W.L. te A. f 0.50 H.M. te A. f 2.50 P. te A. f 1.- J. te Z. f 10.- Haarlém f 6.62 J.J. te d H. f 5.- B. f 0.05 Pr. f 0.25 G. f 0.05 K. f 0.05 S. f 0.05 D.V. f 0.05 en f 0.10 A.V. f 0.10 allen te A. Voor R.K. B.V. te A. f 0.75

Wij ontvingen een brief uit R. met opmerkingen over "Naar een nieuwe arbeidersbeweging". Deze zullen we publiceeren zoodra de 3 No's die reeds in het vorige P.I.C. werden aangekondigd, zijn verschenen.

In de serie Marxistische Geschriften is verschenen de tweede druk van "STELLINGEN OVER HET BOLSSJEWISME". Prijs 10 cent. NIET 5 cent zooals bij vergissing vermeld stonden op verschillende prijscouranten.

oooooooooooooooooooooooooooo

Vervolg bijlage.

houden en zon, maan en sterren als aanhangsel had beschouwd, was aan geen kennis van de aarde te denken. Tenminste is het voor een gelijkend beeld van het aardlichaam van groot belang, hem van zijn door god uitverkoren, uitzonderlijke, onvergelykbare plaats te verbannen en op de plaats de planeet te zetten, die een planeet is als de andere. En speciaal dat is het voornaamste doel van onze "paar woorden over de menschenziel", deze laatste van haar uitzonderlijke plaats te bevrijden en haar tot een object, tot een natuurverschijnsel, waarneming of ervaring te maken als andere. Dat is de eerste voorwaarde, om iets naders van haar te weten te komen.

Van de een of andere natuurlijke zaak wij en breed te willen toelichten, dat hij een natuurverschijnsel, waarneming of ervaring is, moest een dwaasheid lijken. Als de lezer zich echter herinnert, dat theologen en metafysici erop versot zijn, hun toevertrouwen uit deze natuurlijke wereld weg te rukken, als hij zich herinnert, dat de menschenziel in de religieus en metafysisch verdraaide koppen van de massa een o n n a t u u r l i j k e toevertrouwen is, dan moet hij ons gelijk geven, als wij het als een verdienstelijk werk beschouwen, de hoofden in dit punt recht te zetten; hij moet ons bijvallen, als we met alle middelen van de logica en overtuiging ons het feit in de gedachte terug roepen, hoe de menschenziel volkomen in de reeks der natuurlijke waarnemingen hoort.

We zullen in de loop van ons geschrift nog meermalen zien, dat de zaak talloze haken heeft, waarvan het de moeite waard is, ze terwille van een nadere beschouwing uit te haken.

Degenen, die brochures van ons in commissie hebben, worden verzocht deze zoo spoedig mogelijk af te rekenen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitwerking zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leus: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Achtste Jaargang No. 13
December 1935 No. 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

DE TEGENSTELLINGEN TUSSEN LUXEMBURG EN LENIN

Rosa Luxemburg en Lenin zijn uit de sociaal-democratie voortgekomen. Beiden speelden daarin een belangrijke rol; hun werk beïnvloedde niet alleen de Russische, Poolse en Duitse arbeidersbeweging, het was van internationale betekenis. In beiden werd de oppositie-beweging tegen het reformisme geïmpuliseerd. Wat beiden verbond, was de gemeenschappelijke strijd tegen het reformisme der vóóroorlogsche tijd en tegen het chauvinisme der sociaal-democratie tijdens de oorlog. Maar deze strijd werd tegelijkertijd begeleid door de meningsstrijd tusschen Luxemburg en Lenin over de weg der revolutie. En daar de tactiek zich niet van het principe laat scheiden, vond tenslotte eveneens een principieele meningsstrijd plaats over de inhoud en vorm der nieuwe arbeidersbeweging, der revolutie en van de dictatuur van het proletariaat.

Al is het ook bekend dat Lenin en Luxemburg doodevijanden van het revisionisme waren, dan is het tegenwoordig toch uiterst moeilijk, zich een werkelijk beeld van de verschillen tusschen beiden te vormen. Wel heeft in de loop van de laatste tien jaren de Derde Internationale in verband met zijn interne politieke crisissen dikwijls de naam van Rosa Luxemburg gebruikt en misbruikt; speciaal in de campagnes tegen het "contra-revolutionaire Luxemburgisme", maar daardoor is noch het werk van Luxemburg meer bekend geworden, noch de verschillen die zij met Lenin had, werkelijk blootgelegd. Algemeen houdt men het voor beter het verleden te laten rusten, en, zooals eens de Duitse Sociaal-democratie "wegena-geldgebrek" weigerde het werk van Rosa Luxemburg te publiceeren, zoo heeft ook de Derde Internationale het door Clara Zetkin gegeven woord, haar werk bekend te maken, gebroken.

Maar overal waar de concurrentie tegen de Derde Internationale naar voren komt, houdt men er van, zich op Rosa Luxemburg af te laten beropen. Zelfs de sociaal-democratie is vaak smakeloos genceg om met liefde en weemoed over de "dwalende" revolutionaire te spre-